

РЕШЕНИЕ

№ 18054

гр. София, 26.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 16.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **6744** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.16, ал.3 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на З. Т., гражданин на Р. Турция срещу Заповед № 4536 РАМ-277/07.06.2024г. за забрана за влизане в Република България на чужденец, издадена от Началника на ГПУ – Свиленград, РД „Гранична полиция“ Елхово – МВР. Според жалбоподателя заповедта е незаконосъобразна, тъй като липсват мотиви, които да налагат забраната. Твърди, че правата му се засягат прекомерно, като не са спазени изискванията на европейското законодателство за пропорционалност и ефективност на предприетите мерки. Органът не е посочил с какво поведението на жалбоподателя представлява заплаха, не е установил, че тази заплаха е сериозна и застрашава обществения ред. Осъждането за престъпление би могло да има значение за налагане на мярката, но то не може да бъде единственото и автоматично основание да се приеме, че гражданинът на трета страна представлява сериозна заплаха за обществения ред. Органът не е изпълнил задължението си по чл.35 АПК – да изясни всички факти и обстоятелства от значение за случая - наказанието, което е наложено на жалбоподателя не е ефективно, той е признал вината си и се е разкажал, не му е била взета мярка за задържане под стража и каквито и да е други мерки за процесуална принуда. Липсват изрични мотиви за продължителността на наложената мярка – 3 години.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, постъпило е писмено становище от пълномощника адв. Г. по съществуващото на делото.

Ответникът не се явява и не е представяван.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ – ГРАД, след като обсъди доказателствата по делото и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 04.06.2024г. през ГКПП „Капитан А.“ – шосе З. Т., гражданин на Турция превежда през границата на страната от Р.Турция в Р. България чужди граждани, без разрешение на надлежните органи на властта, като за превеждането е използвал МПС лек автомобил марка „Нисан“ с турски рег. №22RK020.

На турския гражданин е повдигнато обвинение по чл.280, ал.2, т.3 и т.4 във вр. с ал.1 от НК. На 07.06.2024г. РС – Свиленград признава лицето за виновно и го осъжда.

Предвид горното и мотивите, изложени в цитирано в заповедта Предложение (Докладна записка) №4536р-17002/05.06.2024г. на Началник група на ГКПП - К. А., на основание чл.42з, ал.1, т.1 и във вр с чл.10, ал.1, т.4 и чл.44, ал.1 от ЗЧРБ и Заповед рег. № 4070з-474/15.05.2024г. на директора на РДГП Елхово е наложена оспорената Принудителна административна мярка „Забрана за влизане на чужденеца в Р. България за срок от три години, считано от 07.06.2024г. до 06.07.2027г.

По делото (на лист 5) е приложена цитираната в заповедта Докладна записка, според която при проверката на автомобила се пораждат съмнения за тайник, намиращ се под задната седалка. След щателната проверка са открити две лица без документи за самоличност, сирийски граждани от мъжки пол, лицата са задържани със заповеди за полицейско задържане, с цел да се предотвратят нови правонарушения.

Жалбата е процесуално допустима, подадена е от легитимиран субект – адресат на постановления отказ, в законоустановения срок, но разгледана по същество се явява неоснователна.

Според чл. 42з, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, принудителната административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 4 с.з. – „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на ЕС“ се налага, когато „са налице основанията по чл. 10, ал. 1“. В процесната заповед, като основание по чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ е уточнено това, по смисъла на т. 4 – „има данни, че извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави“. Турският гражданин З. Т. се е опитал на 04.06.24г., около 17,30часа да преведе през шосейната граница на Р.България с Р.Турция на ГКПП „Капитан А.“ двама сирийски граждани без документи за самоличност, укрити в тайник, под задната седалка на управлявания от него автомобил, марка „Нисан“. За същото деяние, в деня на налагане на административната мярка за забрана за влизане е бил осъден и от РС Свиленград за престъпление по чл.280, ал.2, т.3 и т.4 от НК.

Мотивите за налагане на ПАМ, противно на твърденията в жалбата са изложени както в заповедта, така и са доразвити в Предложение №4536р-17002/05.06.2024г. на Началник група на ГКПП - К. А., в което подробно са описани фактическите обстоятелства, касаещи случая. Не се оспорва от жалбоподателя обстоятелството, напротив признава се в жалбата, че спрямо турския гражданин е била произнесена присъда от РС Свиленград по образуваното наказателно производство за престъпление по чл.280, ал.2, т.3 и т.4 от НК, като обстоятелството, че наложеното наказание не е ефективно изпълнено и извършителят е признал вината си е без значение за законосъобразността на наложената ПАМ.

Разпоредбата на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ задължава компетентният да наложи ПАМ административен орган, да отчете: продължителността на пребиваване на чужденеца

на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. Съобразяването с тези изисквания е част от съдържанието на оперативната самостоятелност, с която е разполагал ответникът. Съдебният контрол върху тази самостоятелност се ограничава до установените с чл. 169 АПК правомощия.

Нормите, които регламентират условията за прилагане на мерките за административна принуда са императивни и като такива са задължителни за компетентния административен орган. Той е задължен да изясни всички, релевантни за случая факти и обстоятелства (чл. 35 АПК), което е сторил в достатъчна степен в процесния случай. Неточното посочване в заповедта на текста, на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ като „забрана за влизане и пребиваване на територията на РБ“, вместо така, както предвижда текстът на нормата - „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на ЕС“ не се отразява на законосъобразността на административния акт, понеже описанието на деянието и цитирането на относимите правни норми не оставя съмнение, относно волята на административния орган. Тази „фактическа грешка“ не се е отразила на възможността, чужденецът да разбере причината (основанието) за налагане на ПАМ и да осъществи правото си на защита. Принудителната мярка е наложена за срок от три години, който е значително под установения в закона максимум от пет години, поради което липсата на изрични мотиви, относно продължителността на мярката, в рамките на допуснатата от закона оперативна самостоятелност на органа, не представлява съществено нарушение на изискването за форма.

Заповед рег. № 4536 РАМ-277/27.06.2024г. е издадена от компетентен административен орган, който се е съобразил с материалноправните предпоставки за налагането на ПАМ по чл. 42з, ал. 1, т. 1, вр. чл. 10, чл. 1, т. 4 ЗЧРБ и не е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила, които да водят до нейната отмяна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 АПК, Административен съд София - град, 11-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. Т., гражданин на Р. Турция срещу Заповед № 4536 РАМ-277/07.06.2024г. за забрана за влизане в Република България на чужденец, издадена от Началника на ГПУ – Свиленград, РД „Гранична полиция“ Елхово – МВР. Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС, в 14- дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

